Z přátelských kruhů.

Z MILFORD, Nebr. — Ctěná redakce! Žádám vás za uveřejnění těchto několika řádek. Předně vám musím sdělit, že mi nepřišel "Pokrok" už po dva týdny. Prosím, zašlete mi časopis, neb se vždycky na něj velice těším. Zejména mě zajímá krásný román "F. L. Věk" a pak četné ty dopisy. Je to opravdu poutavé, jak se ti pp. čtenáři potýkají s pí. Novotnou o tu prohibici. Jen se braňte, pí. Novotná, já vám teď také pomohu, jsemť nyní též prohibičák, ježto nemám co pít. Jsem mezi Milford a Dorchester a proto vám nebudu o počasí ničeho psáti. Víte zajisté všichni, že je tady "sucho". Ale u mne ne. Já zde mám tolik vody, že se v ní mohu koupat a po případě se i utopit, jsem totiž u řeky West Blue. Zdravím ct. redakci a všechny čtenáře a čtenářky "Pokroku".

George Forst.

ZE CENTER, N. Dak. — Ctěná redakce! Již delší dobu jsem nic nepsal do vašich listů, řídě se příslovím, "s mlčenou nejdál dojdeš". Teď jsem se ale odhodlal, že přece jen něco napíšu. Nejprve vám musím sdělit, že mne list váš správně dochází. Jakmile jej obdržím, hned jej rozbalím a dychtivě hledám pokračování článku "Vzpomínky z války španělsko-americké" od p. K. Šmrhy, neb mě to baví. Poslední čas však, jak je vidět, píšou pp. dopisovatelé jen o tom ochmelovi. Ten je stále na programu jako ten "Ole Olson" v minneapolském divadle. Podnět k tomu zavdala pí. B. Novotná, která každého muže, který vypije sklenici piva, nazývá ochmelou. To by mi ještě nedělalo velkou hlavu, jen kdyby nedávala přednost Američanům a nekladla nám je za vzor. Já alespoň nikdy bych se dle nich neřídil, neboť kdybych tak činil, do smrti bych nic neměl. Pí. Novotná myslí, že Američané nepijí a v tom se hodně mýlí. Ti pijou více než Češi. Čech, když se chce napít, hledí si alespoň na to vydělat. A Američané, kteří nepijou, vše zase promlsají a práci se vyhýbají, jako čert kříži. Já mám za to, že by Čechové mohli sloužiti za vzor jiným národům. Když sem přijede nějaký Američan z Minnesoty, Iowy neb Jižní Dakoty a náhodou se se mnou sejde (což se stalo už mnohokráte), a ptá se mne, jaké jsem národnosti a já mu odpovím, že jsem Čech, tu řekne: "Tam, co já byl, je také hodně Čechů. Ti rádi užívají dobrých časů, rádi pijou pivo a rádi mají muziku, ale všichni jsou v dobrých poměrech. Každý má hodnou rodinu, hodně pozemků, koní a všeho." Z toho je nejlépe vidět, že ti čeští ochmelové všechno ještě nepropili. A když s chutí nějakou tu sklenku moku vypije, pak má zase větší chuť do práce. Čech, když se napije, zpívá a dělá legraci, aby ti druzí měli zábavu, kdežto Američan, vypije-li několik skleniček, již pozbývá všeho rozumu, hned svléká kabát a jen by se rval. Milá pí. Novotná, jsem v této zemi hezkých pár roků a už jsem také něco viděl, ale, věřte, Američany si nikdy za vzor nevezmu. Byl jsem svým časem zaměstnán v hostinci v Chicagu a tudíž vím ze své vlastní zkušenosti, jak se věci mají. Když se v našem salooně sešli Češi, měli jsme, když se podnapili, vyražení, a přišli-li jinonárodovci, tu jsme jen koukali, kde bychom se schovali, až začnou střílet. Když paní Novotná dává nám za příklad Američany, též já tak učiním. Když se nějaký ten americký párek vezme, nastanou líbánky. Mužíček, kdyby toho bylo třeba, za ženušku by i dýchal. Vše jí snese, vodu, dříví a uhlí, podojí krávy a i smetanu sebere, vůbec nechce, aby jeho mladá choť co dělala. Po čase ale ochabuje. Čím více křiklounů přibývá do rodiny, tím více hlava rodiny je chladnější a když už je křiklounů těch tolik, že je nemůže uživit, tu jednoduše práskne do bot a zanechá rodinu svou v bídě. Hledá útočiště někde jinde, a konečně je nalezne u — jiné. Nemyslíte, laskaví čtenářové, že by takový mužíček učinil lépe, kdyby podobné malicherné práce ponechal k vykonání své ženě a sám se chopil něčeho vážnějšího, tak aby, když přibývá jim do rodiny, přibývalo jim též na majetku? Takových případů viděl jsem celou řadu a vidím každodenně to jejich hospodaření. Rozumný člověk si pomyslí: "Inu, jsou to blázni." A ženuška taková si libuje, jak hodného má muže, protože jí nedá nic dělat. Když však od ní mužíček uteče, tu zhýčkaná dáma ta, aby uživila sebe a po případě i několik dítek, musí jít prát na cizí lidi aneb chopit se něčeho jiného, mnohdy i života nečestného. Než dosti již o tom. Nepostačí-li toto pí. Novotné, napíši podruhé více. Četl jsem také, že to byl alkohol, který rozbil domácí štěstí pí. Novotné. A já pravím: "Což jestli to byly domácí nesváry, které zavlekly alkohol do jejího domu?" Po mém náhledu, všechny domácí nesváry zaviněny jsou většinou ženami. Za dnešní doby pokrokové ty dámy chytají se všeho, jen toho ne, co jest jim uloženo — totiž spravování domácnosti, vychovávání dítek, vaření dobrých a zdravých jídel a pod. Teď béře vše na sebe jiný plášť. Teď jsou ženy moc pokrokové, chtějí jen míti hlasovací právo, psáti romány, fintit se dle nejnovější mody a kdož ví, co všecko. A žena taková, když se oddá jednomu, zanedbává druhé, a není-li s tím muž spokojen a dává na jevo svou nelibost, jest zle. Já sám jsem v tom něco prodělal a proto mluvím ze zkušenosti. Žena mrzutost zaviní a pak vše svádí na muže, každé přítelkyni i jinému povídá o chybách mužových, o svých ale nikoliv. — Muž ze všeho toho se dá do pití a potom žena jeho řekne: "Alkohol rozbil moje domácí štěstí!" Když jsem ještě odbíral "Hospodář" (vydávaný Národní Tiskárnou v Omaze), čítal jsem "Besídku," v níž dámy projevovaly své náhledy. Přišlo to tak daleko, že se jedna z nich ptala, kdo že má být vlastně v domě pánem, muž neb žena?! A tu to začalo — každá toho věděla celou hromadu. I řekl jsem si: "Tohle že má být hospodářský list?" A sekl jsem s ním pod stůl a od té doby ho nečtu. Užiji dost zlosti doma, když mě dopálí telata, hříbě vleze do drátu a pod., mám si snad ještě ten vztek kupovat? Žena, která má rozum a má na starosti věci vážné, neptá se zajisté, kdo má být doma pánem, neboť ví, že domov náleží jí, jejímu manželi, dítkám, vůbec celé rodině a že tudíž pánovitost nenáleží jednotlivci, ať jest to již muž aneb žena. A jaký jest člověk doma, takým se ukáže i ve veřejnosti a dle obsahů dopisů posuzoval mnohý i jich pisatelku. A opravdu nechápu, jak se mohla paní Novotná vyslovit, aby si p. Jos. Kastl dal pozor, sice že by musel přestat dopisovat. Vždyť ten pán nic špatného dosud nenapsal, jeho dopisy nejsou urážlivé, ba naopak poučné a zábavné. Na konec prohřešil se tím, že poukázal na některé chyby, kterých se mnohé ženy dopouští? Vždyť to bylo pravda a já sám jich vím dost. Na jednu pak dovoluji si upozorniti a ta jest, že mnohé ženy kousají dětem svým pokrm, kdežto samy by potřebovaly, aby touž službu konal jim někdo jiný. Mnohá taková žena zaviňuje tím nevědomky vážné dětské nemoci. Vychovali jsme kolik dětí a žádné z nich nedostalo rozkousaný pokrm, a já bych to ženě vůbec ani nedovolil. Každý člověk má nějaké zvyky a někdy dost hloupé a nepraktické, a myslí, že vše, co on dělá, děláno jest nejlépe. S pozdravem váš

J. F. Vávra.

Z KIMBALL, So. Dak. — Ctěná redakce! Zasílám kratičký dopis a žádám o laskavé jeho uveřejnění. Nového je zde dosti. Stále se staví dosti nových domů a též nová škola, která bude státi $20,000 aneb ještě více. Stavební materiál vozí se z Minnesoty. Celá budova bude z cementových cihel. — Stará škola popotažena byla na západ a učí se v ní. Jak se dovídám, po skončeném vyučování bude přestěhována na jiné místo a přeměněna v síň, které zde postrádáme. Také desákové divadlo zde máme a každý den jest v něm dost lidí. Smetárna u nás byla prodána. Koupil ji George Pavlovič a rád by dostal dobrého smetanáře, který rozumí strojům. — V čísle ze dne 23. března bylo uvedeno, že mé pozemky nalézají se 7 a 9 mil jihovýchodně od Kimball, kdežto ony leží od Kimball na jihozápad. — Pan V. Fousek od Vega, S. D., dostal se nešťastnou náhodou do šrotováku a byla mu ruka hodně odřena. Každý jen chce dobrou látku na šaty, avšak být v případu p. Fouska látka dobrá, bylo by se mu vedlo daleko hůře. Pan Fousek jest již na cestě k uzdravení. — Pan J. Picek též od Vega koupil si u nás dvě březí kozy, ježto prý jsou dobré mezi koně. Ale ne do zahrady, Jene! Dne 29. března se nám trochu trousil sníh, po několik dní dalších bylo zamračeno, dne 6. dubna ukázalo se slunko a dnes, 8. dubna, zase slunce krásně svítí. V noci dost mrzne, pršet ale nechce. Ale staré pořekadlo praví, že v dubnu každá kapka jest škodná. Proto také kapky nepadají, jen rosy. Farmáři mají už hodně zaseto a mnozí dokonce orají pod korny. — Tu a tam vyskytly se všelijké nemoci, ale už to přechází. Naše rameno spravedlnosti dostalo od svobodné chasy novou uniformu. Však si v ní též statečně vykračuje a stále se jen usmívá. Nu vidět, že zde v každém ohledu pokračujeme. Pozdravuje všechny čtenáře a spanilé čtenářky a celý personál 'Pokroku' zůstávám s úctou

Václav Rozum.

Z YUKON, Okla. — Ctěné redakci P. Z.! Přátelé: S nemalým zájmem četl jsem v posledním čísle Vašeho ct. listu článek o vládních pozemcích ve Spojených Státech, psaný panem Karlem Chudým. Myslím, že tlumočím city všech těch, kdož o věc tu se zajímají, když tuto vyslovím p. Chudýmu srdečné díky za jeho skutečně cenné informace. Přál bych si znáti jeho adressu, abych se mohl k němu obrátiti o poučení v jisté záležitosti, neb z článku jeho jsem seznal, že jest dokonale seznámen se situací. Srovnávám se s ním úplně — a bylo zbytečno vysloviti obavu před polemikou. O čem bychom polemisovali, když oba máme jeden cíl a jednu myšlénku — a ta jest upřímná. Jeho cenné pojednání mi bylo velmi vítaným a přece jsem se nemohl ubrániti pocitu trpkosti, vida, jak mnoho místa věnoval mé osobě a mému "curriculum vitae." Toho nebylo docela třeba, ani té cynické poznámky o "oklahomském kalabusu." Což ta rakovina naší česko-americké žurnalistiky zatahovati do všeho osobnosti, pronikla skrz naskrz i massy lidu našeho, i vrstvy jeho inteligence, k níž patrně pan Chudý má právo se počítati? Což není možno projeviti jediného náhledu, jediné myšlénky, byť byla sebe věcnější, sebe prospěšnější a sebe upřímnější, aby hned nebyla do toho zatažena osobnost? Tato hlíza maří každou naši národní a veřejnou činnost — ničí vše, cokoli chceme podniknouti, a dokud ta nebude odstraněna dohodou a sjednoceností žurnalistů, vymítiti ji z časopisů vůbec, nepomohou nám na nohy žádné Národní Výbory ani Rady. Není dnes možno nikomu, kdo veřejného a národního života se súčastní, projeviti náhled, vysloviti návrh neb dobrozdání, aby ihned v zápětí nebyla zatažena jeho osoba do věci — a věc sama, byť byla i sebe lepší — ztratí se v osobní řevnivosti a útocích na osoby súčastněné. Ještě se nenarodil tak špatný člověk, aby nebylo v něm něco dobrého, ani tak dobrý člověk, aby neměl chyby a proto nemáme práva jeden druhého kritisovati a jeden druhého napadati. Co je celé české Americe po tom, jak já žiji neb co dělám? Má moje osoba neb osoba pana Chudýho co dělati s veřejnými pozemky ve Spoj. Státech? Zde se nejedná ani o mne ani o něj, ale aby byla veřejnost správně informována a to jest naší společnou snahou. — Nemíním těmito slovy reflektovati na pana Chudýho, ale na celek a situaci vůbec. Škoda, že pan Chudý nečetl můj článek: "Varování těm, kteří chtějí jíti na vládní homesteady," byl by seznal, že se s ním úplně srovnávám a jeho výtečné pojednání pomohlo nemálo k dosažení cíle, k němuž já jsem směřoval a budu směřovati tak dlouho, dokud ještě zůstanu činným. Doufám, že toho bude na krátce a že moje upřímná vůle a snaha nepřinesou mi žádných bojů novinářských ani útoků na mou osobu, která nemá s "fakty" nic společného. Když jsem již jednou u toho předmětu, nemohu odložiti, abych neřekl to, co mám na srdci. Velká konkurence česko-amerických časopisů, přivoděná nadprodukcí, udělala dollar od odběratele tak důležitým činitelem, že k vůli němu vydavatelé vydali namnoze své listy na pospas každému, kdo chce psát. Dopisy od odběratelů, které jsou jinak velmi cenným a poučným činitelem v naší žurnalistice, vzaly namnoze na sebe ráz pranízké pomlouvačnosti a osobního snižování — klepů. I když zakládají se na pravdě, neprospějí celku ničím. Jsou dopisovatelé, kteří používají listu k útokům a štvanicím na lidi jim nepohodlné a zatahují do veřejnosti věci, po kterých vlastně veřejnosti docela ničeho není. Je to zločin, jenž otrávil klid a spokojenost tisícům a tisícům lidí a nepřinesl dobro žádnému. Potkám přítele S. a ten mi praví: To jste zase dostal! Proč? — Já nevím. — Buďte tak laskav a řekněte mi, zdali víte o něčem, co jsem zlého udělal — já si nemohu vzpomenout na nic, proč bych měl "dostat." Co jsem udělal tak zlého, aby celá česká Amerika měla býti o tom informována? Sedím doma, nikam nejdu, s nikým se nestýkám, hledím dělat své povinnosti tak, jak myslím, že jest správné, a jestli chybím, proto nejsem nic horším než kterýkoli jiný z nás, lidí chybám podrobených, a přece jsem "dostal!" Jdu domů se sklopenou hlavou a přemýšlím, co jsem asi tak zlého spáchal, ale marně. Můj přítel také neví, co by to mohlo být, neviděl onoho listu, nečetl to, ale lidé o tom všude povídají, je to známo a rozhlášeno po celé Americe. Patrně je to lež, nadsazení neb překroucení skutečnosti, a kdyby to i pravda bylo, co je komu do toho? Jen proto, že ten který dopisovatel mne nenávidí, že u toho kterého listu jsem "persona non grata" z příčin snad zase jen nízké konkurence? Já jsem jist, že jim nic zlého nedělám, nestarám se o ně ani o p. dopisovatele, aniž o koho jiného. Mám dosti své práce, svých povinností a těžkých starostí o život a budoucnost. Proč mne lidé nenechají s pokojem? Má někdo práva, aby byl veřejným soudcem nade mnou neb někým jiným? Užívám slova já, ač týče se to zrovna tak tebe, milý čtenáři, a snad mnozí z vás pocítili trpkost a zlobu tohoto veřejného zla, které otrávilo naši žurnalistiku a skrze ni připravilo o klid, pokoj a snad i dobré jméno tisíce lidí, kteří nebyli o nic horšími než jejich hanobitelé. Má někdo lidské neb morální právo, vrhnouti se a hanobiti pana S. jen proto, že věnuje několik tisíc na šlechetný účel, má někdo právo vrhnouti se na pana V. jen proto, že chce zabrániti, aby nedůstojné náboženské rozmíšky byly zataženy do vznešeného úkolu, jehož se podjal, má někdo práva zostouzeti před celou českou veřejností obchodníka B. jen proto, že jsa svobodářem udržuje přátelské styky s katolickým knězem, jenž jest gentlemanem a chová se k B. jako muž přímý a čestný? Má někdo práva vrhnouti se na časopis S. proto, že uveřejní cennou literární práci kněze? Nemá! Ani mravní ani žádné jiné právo — pod sluncem. Je to zločin, jenž má za následek zase jen zlo a jenž tak otrávil naši veřejnost, že jen se strachem odvážiti se může člověk napsati neb říci jediného slova. Nebylo by na čase, páni vydavatelé novin, abyste se sešli a sjednoceně, nechť již fedrujete zájmy jakékoli, odstranili tuto rakovinu z těla naší žurnalistiky a veřejnosti? Za rok by se ukázalo takového kroku ovoce. Jednalo by se o věci, o zájmy, dobré snahy, a ne o osobnosti — a takovou cestou dobrá věc došla by zdaru a dodělala by se úspěchu, kdežto dnes tisíce jich hned v zárodcích jest utlučeno, ubito, zarousceno a ušlapáno jen proto, že první slovo, první upřímně míněný návrh vyvolá osobní sočení, polemiky a zostouzení toho, kdo se je odvážil pronésti. Bijí se v prsa a volám: mea culpa, mea maxima culpa," neb já jsem byl zrovna takovým, byv stržen hned na počátku své žurnalistické činnosti na tuto hausnou stezku, do toho kalného proudu — dostav se náhodou k jeho nejhoršímu pramenu a zřídlu. Dnes poznávám a chápu celý rozsah této špatnosti, a přál bych si, aby tento nepatrný dopis nepatrného člověka, jenž to myslí upřímně, byl iniciativou k nápravě. Nejsem to jen já, jenž tím trpí, aniž píši toto k vůli sobě, neb co já musel vytrpět hanobení a zostouzení, to mne udělalo nevšímavým; nemám pro osobní útoky na mne páchané nic než pohrdání a mlčení, ale jest to celek, každý z nás, jenž jest vystaven tomuto zlu neb alespoň jeho nebezpečí. Pokud mne se týče, zavázal jsem se veřejně čestným slovem jako muž, že na žádné novinářské útoky na mne vedené neodpovím a také jich za nic na světě nečtu. Tomu slibu zůstanu věren, co živ budu. Ale celek, naše národní existence, naše snahy a tužby, které se tříští o toto úskalí, toho potřebují, aby se stala náprava a sice hned. Dokud se tak nestane, jest marné všechno naše podnikání, nicotné všechny naše tužby, i kdyby byly sebe vznešenější, sebe šlechetnější. — Bahno, hnus a kal lítá na všechny strany, bahno osobních útoků atd., atd. Doufám, že za tato upřímně míněná slova "nedostanu" a jestli někdo se jich chopí, přidrží se věcí a nechá osobu pisatele na pokoji, neb ta nemá s věcí co dělat a docelá na ní nezáleží. — Vraceje se k původnímu předmětu podotýkám, že mým úmyslem při psaní článků o zajištění si půdy vlastní, bylo vyvolati o tuto životní otázku zájem ještě větší, než jaký již dnes jest, a vybídnouti krajany k rychlému jednání, neb příležitost rychle mizí. Nechtěl jsem jim odporučovati jednu krajinu na úkor druhé. Nikoli. Psal jsem a volám znovu: ať je to kdekoli, jen když si zajistíte kus země, schopné vás vyživiti, ale hned, každým dnem stává se dražší a chudému člověku tíže přístupnou. Já sám jedu za tímto cílem na severo-západ a došlo mne tolik dopisů a dotazů, že dle nich soudě, uznávám, že heslo "zpátky k půdě" proniklo v nejširší vrstvy naší české veřejnosti, a ponese žádoucí ovoce těm, kteří heslo to uvedou v praktický život. Nevím, po kolikáté jsem nucen prohlásiti, že není mým úmyslem zakládati žádnou českou osadu, ale když se podaří mým společníkům najíti pro ni dobré místo, zajisté, že je použijí. Já sám nechci v tom bráti žádné účasti, neb předem vím, co by mně to přineslo. Všechno možné, jen ne to, po čem toužím a za čím se ubírám — pokoj a klid. Zastavíme se na více místech a každý bude jednati sám za sebe a sám pro sebe. Bude-li kdo hledati mé rady neb budu-li moci býti komu v čem prakticky k dobru nápomocen, rád udělám. Chci jen ještě objasniti, proč jsem byl nucen počítati za svou práci, neb lépe řečeno, za ztrátu času s korrespondencí, poplatek $2.00. Ne k vůli získání oněch dvou dollarů jako k vůli tomu, abych mohl věnovati čas důkladnému informování těch, kteří to myslí doopravdy. Docházelo mne až 20 dopisů denně se spoustou otázek, že by bylo naprosto nemožno pro mne všechny zodpovídati. Vím, že velké procento tazatelů nepojede nikam, táží se ze zvědavosti, dokud to nic nestojí, a zbytečně bych s nimi čas ztrácel, aniž by to přineslo komu co dobrého. To jest ta jediná příčina, proč jsem ustanovil onen poplatek za svůj čas. Žádného nevyzývám ani nelákám, naopak varuji před nerozvážným krokem, jelikož mnozí se domýšlejí, že když seženou na cestu, to postačí. Každému výslovně pravím, aby na domoviny nechodil, jestli nemusí, a když se mu po cestě naskytne příležitost zakoupiti si dobrý a levný pozemek, aby tak udělal, neb tím bude jeho pokrok rychlejší a jistější a unikne svízelům pionérů v pustinách daleko od dráhy a od lidí. To si bude každý hledat sám pro sebe. Více očí více vidí a když budeme jednati vzájemně a býti jeden druhému upřímnými soudruhy, výsledek bude jen dobrý pro každého jednotlivce. To je můj cíl. Nechci míti žádné tahanice s pozemkovými agenty, když kterýkoli z mých společníků bude myslet, že bude pro jeho dobro jet jinam neb následovat někoho jiného, má mé upřímné přání zdaru. Vyjedeme z Omahy, jakmile budu míti vyjednáno se železnicí to nejlevnější jízdné, jakého můžeme docíci. Dopsal jsem do Washingtonu, aby poslali bulletiny pozemků se týkající všem těm, kdož mi psali, nechť již mi zaplatili náhradu za můj čas a práci neb ne a také jiné informace, jaké lze získati, zdarma jsem opatřil všem. Jsou ve světě lidé, kteří vidí ve všem podskok a prospěchářství, a ti jistě v těch dvou dollarech najdou příčinu ku kritisování, odsuzování a snad i zostuzování, ale to mne bolet nebude, pokud vím, že jednám tak, jak mi okolnosti káží a pokud jsem sám sebou uspokojen, že jednám tak, jak považuji za správné. Důvěra a upřímnost mají větší cenu než dva a tisíc dollarů, a bude-li tato panovati mezi námi, nemůžeme se minouti zdaru. Kdo nechce jet se mnou, ať jede s jiným, ať jede sám, neb ať jede jinam, jen ať používá svých vlastních očí k vidění a svého vlastního úsudku k jednání. Všude je chléb o dvou kůrkách. Mezi pozemkovými jednateli jest mnoho lidí upřímných a spravedlivých, kteří pomáhají k dobru těch, kdož k nim mají důvěru. Nezřídka dostane se jim za jejich poctivou snahu špatné odměny od lidí, jimž se snažili co nejlépe pomoci, k jich vlastnímu dobru. Přeji zdar všem, kdož pustí se letos za heslem "Zpátky k půdě," ať již jedou s kýmkoli a hledají své štěstí kdekoli.

Lou W. Dongres.

Starý vojín píše.

Wild Rose, Wis., 6. července 1910.

Dr. Peter Fahrney & Sons Co., Chicago, Ill.

Ctění pánové:

Líbí se mně velice váš soudělnický plán prodávání vašeho Hoboka. Vaše Hoboko zachránilo mně život vícekráte než jednou. Při třech nebo čtyrech příležitostech, když jsem byl nebezpečně nemocen, obrátil jsem se k němu, co jsem se s ním seznámil. Jsem starý vojín, narozený r. 1835.

Váš upřímný

Wm. J. Hursa.

Ve stáří, kdy přirozené síly začíná ubývati, jemný, však osvěžující lék stává se skutečnou nutností. Dra. Petra Hoboko zvláště se hodí pro takové případy. Tisícové dosvědčili o jeho osvěžujících vlastnostech. Nelze ho dostati v lékárnách. Zvláštní jednatelé ho dodávají. Pište na Dr. Peter Fahrney & Sons Co., 19—25 South Hoyne ave., Chicago, Ill.

Vzorně zařízený **HOSTINEC**

— vlastní —

Frank :: Semerád

16. a William ulice, Omaha, Neb.

Výtečný Metzův ležák, jakož i pravé importované plzeňské stále na čepu.— Korbelova vína a nejlepší lihoviny prodává i ve velkém. — Chutný zákusek stále při ruce.

Výtečné Mouky!

Clarkson Milling & Grain Co., čeští mlynáři z Clarkson, Nebr.,

zařídili odbočku na prodej svých výrobků výtečné mouky "Swan Dawn" pšeničné a "Buckey Rye" žitné u

J. C. KUNCLA,

majitele velkého obchodu s grocerií, masem a moukou v čísle 1302—1304—1306 Garfield ulice.

Neopomeňte dojíti si ku shora zmíněnému aneb telefonujte Douglas 3051. 29tf

Fr. Tomšů,

1459 So. 16. Str., Omaha.

prodává ve velkém i malém

BÍLOU I ŽITNOU MOUKU, OBILÍ, SENO A VŠEMO DRUHU KRMIVO.

Devoz zdarma!

Tel. Doug. 4872. 47tf

Velky moderni, nově zařízeny čisty

závod řeznický

vlastní

CHAS. F. KUNCL

v č. 1250 již. 13. ul.

Má vždy na skladě největší zásoby masa nejlepšího druhu. Zboží uzenářské výborné jakosti. Vždy veliký výběr. Ceny nejnižší. Telephone Doug. 4333. 36tf